

ἀφανίτσα ἡ, Πελοπν. (Παππούλ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀφάνα διὰ τῆς καταλ. -ίτσα.

Μικρὰ ἀφάνα. Πληθ. Ἀφανίτσες τοπων. Πελοπν. (Κοκκιν.)

ἀφανόρραχι ἡ, Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφάνα καὶ ράχι.

Κλιτύς βουνοῦ γεμάτη ἀπὸ ἀφάνας. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Κόκκιν. Οἶν.)

ἄφανος ἐπίθ. Ἡπ. Θράκ. (Μέτρ.) Κέρκ. Κεφαλλ. Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ. ἄφανους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. ἀφανῆς ἢ ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. φαίνομαι.

1) Ὁ μὴ φαινόμενος, ἀόρατος, ἄφαντος Ἡπ. Θράκ. (Μέτρ.) Κέρκ. Κεφαλλ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Πόντ. — Λεξ. Δημητρ.: Ἐγιναν ἄφανα τὰ σῦκα ἀπ' τὸ ντουλάπι Λεξ. Δημητρ. Ἀφανος ἦταν γιὰ πολὺν καιρὸ καὶ τώρα πάλι βγήκε 'ς τὴ μέση αὐτόθι. Ἐγέν'τον ἄφανος Πόντ. Γί'ν'κι ἄφανους Χαλκιδ. || Φρ. Εἶναι ἄφανος κι ἄγροικος (οὔτε φαίνεται οὔτε ἀκούεται) Κεφαλλ. Ἐπῆγε ἄφανος Κέρκ. β) Οὐσ. τὰ ἄφανα τοῦ γῆς, τὰ καταχθόνια, ὁ Ἄδης Κεφαλλ. 2) Ὁ μὴ γνωριζόμενος, ἄγνωστος Θράκ. (Ἀδριανούπ.): Ἐκείνου εἶναι ἄφανου πρᾶμα. 3) Ὁ ταχέως δαπανώμενος Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀφανον ἔτον αὐτοῦ τὸ φαεῖν Τραπ. Τὸ ταξέδικον τὸ ψωμὶν ἄφανον ἔν' (ταξέδικον = φρέσκο) αὐτόθι. Τ' ἄσπρον τ' ἄλας ἄφανον ἐν Κερασ. 4) Οὐδ. οὐσ., εἶδος νοσήματος τῶν ὀφθαλμῶν Πόντ. (Ὁφ.): Ὁ σ' ὀμμάτιν ἀτ' ἄφانو ἔφερε.

Πβ. ἄφαντος.

ἀφανόσκουπα ἡ, ἐνιαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφάνα καὶ σκούπα.

Σάρωθρον ἀπὸ ἀφάναν, ἦτοι ἐχινόποδα.

ἄφαντα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ. ἀνάφαντα Παξ. ἀλάφαντα Παξ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίρρ. ἄφαντα.

1) Χωρὶς νὰ φαίνεται τι, ἀφανῶς Λεξ. Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Πινδ. Πυθ. 11, 30 «ἄφαντα βρέμει». 2) Ἀπερισκέπτως, ἀπρόσεκτα Παξ.: Μὴν προβατῆς ἀλάφαντα, θὰ τσακιστῆς κάμμιὰ μέρα.

ἀφαντάνθρωπος ὁ, Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄφαντος καὶ τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος.

Ἀφανῆς, ἀσήμαντος ἄνθρωπος: Γνωμ. Ἀφαντάνθρωπος κουμπάρος, ἄφαντ' εἶν' ἢ κουμπαριά του. Πβ. ἀφαντογυναῖκα.

ἀφάνταστα ἐπίρρ. πολλαχ. ἀφάνταχτα Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀφάνταστος.

Εἰς βαθμὸν μέγαν, ὑπερβαίνοντα τὴν φαντασίαν ἔνθ' ἂν.: Ἀφάνταστα καλὸς-σπάταλος-τσιγκούνης κττ.

ἀφάνταστος ἐπίθ. σύνηθ. ἀφάδαστος πολλαχ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀφάνταστος = ὁ ἄνευ φαντασίας.

1) Ὁ μὴ ὑπερφηφανεύμενος, μετριόφρων, σεμνὸς σύνηθ.: Ἀφάνταστος ἄνθρωπος. Γυναῖκα ἀφάνταστη. Ἀπλὸς κι ἀφάνταστος σύνηθ. Ἀφαντὴ κι ἀφάδαστη γυναῖκα Κεφαλλ. 2) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται νὰ φαντασθῇ κανεὶς, ὁ ὑπερβαίνων τὰ ὅρια τῆς φαντασίας, ἐξαιρετικὸς σύνηθ.: Ἀφάνταστος κόπος. Ἀφάνταστη εὐτυχία-καταστροφή κττ. Ἀφάνταστο γλέντι. Συνών. ἄπιστος 5, ἄπλαστος Α3, ἀφώτιστος.

Πβ. ἀφάνταχτος.

ἀφαντάστοχα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀφαδάσταχα Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀφαντάστοχος.

1) Ἀπροσδοκῆτως, ἐξαίφνης: Ἀφαδάσταχα μᾶς ἦρτε. Συνών. ἐν ἰδ. λ. ἄξαφνα. 2) Ἀπερισκέπτως.

ἀφαντάστοχος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀφαδάστιχος Ζάκ.

Ἐκ τῶν ἐπίθ. ἀφάνταστος καὶ ἄστοχος.

Ἀπερίσκεπτος, ἀπρόσεκτος.

ἀφάνταχτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀφάνταχτους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. φανταχτός <φαν-τάζω.

1) Ὁ μὴ ὑπερφηφανεύμενος, μετριόφρων Λεξ. Πρω.: Ἀφάνταχτος ἄρχοντας. 2) Ἐκεῖνος ποῦ δὲν φαντάζει, δὲν ἔχει ὥραϊαν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν, δὲν κάμνει ἐντύπωσιν: Ἀφάνταχτο καππέλλο-σπίτι-φόρεμα κττ. Ἀφάνταχτα πράματα. 3) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ, ἐξαιρετικὸς ΧΠαλαῖς. Συνλ. Κυπρ. ποιημ. 145: Ποίημ.

Νὰ φέρουν τὸν ἀφάνταχτον τοῦ κόσμου ποῦ λαλοῦσιν.

Πβ. ἀφάνταστος.

ἀφαντιά ἡ, ἀμάρτ. ἀφαδιά Θήρ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄφαντος.

1) Ἀπερίσκεψία, ἀνοησία Κρήτ. 2) Παράλογος δαπάνη, σπατάλη Θήρ.

ἀφαντιάζω ΔΛουκοπούλ. Ποιμεν. Ρούμελ. 217—Λεξ. Δημητρ. ἀφαντιάζου Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄφαντος.

1) Καθιστῶ ἄφαντον, ἐξαφανίζω Ἡπ.—Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀφαντίζω. 2) Καθιστῶ μωρόν, ἀνόητον, μωραίνω Στερελλ. (Αἰτωλ.) — ΔΛουκόπουλ. ἔνθ' ἂν.: Εἶναι βλαμμένος, ἀφαντισμένος, γι' αὐτὸ τὸν ἔβγαλαν Βλάχο (ἐνν. ὁ τσοπάνης) ΔΛουκοπούλ. ἐνθ' ἂν.

ἀφαντίζω Ἡπ. ἀφαντίζου Ἡπ. ἀναφαντίζου Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄφαντος, παρ' ὃ καὶ ἀνάφαντος.

Ἀφαντίζω 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἂν.: Ἀναφάντ'σέ του νὰ μὴ τοῦ γλέπου Ζαγόρ. Ποῦ πῆις κι ἀναφαντίσκis; αὐτόθι. Ν' ἀναφαντ'στῆς! αὐτόθι.

ἀφαντογυναῖκα ἡ, Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄφαντος καὶ τοῦ οὐσ. γυναῖκα.

Ἀφανῆς, ἀσήμαντος γυνή. Πβ. ἀφαντάνθρωπος.

ἀφαντόλογο τό, Θράκ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄφαντος καὶ τοῦ οὐσ. λόγος.

Ἀσήμαντος, φαντασιώδης, μάταιος λόγος.

ἀφαντόλογος ἐπίθ. Ἀθῆν. Θράκ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄφαντος καὶ τοῦ ρ. λέγω.

Ὁ ἄφαντα, ἦτοι φαντασιώδης καὶ μάταια λέγων, ὁ ἀπερισκέπτως ὁμιλῶν.

ἄφαντος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἄφαντους βόρ. ἰδιώμ. ἄφαντε Τσακων. ἄφαδος πολλαχ. ἄφιδους πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. ἀνάφαντος Κύπρ.—Λεξ. Δημητρ. ἀνάφαντους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. ἀνέφαντος Κύπρ. ἀνήφαντος ἄγν. τόπ. ἀνήφαδος Κυκλ. ἀνήφαντους Μακεδ. (Ζουπάν.) Γεν. πληθ. ἀφανιάτου Θεσσ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄφαντος. Διὰ τοὺς τύπ. ἀνάφαντος, ἀνέφαντος, ἀνήφαντος ἰδ. ἀ-στερητ. 1δ.

1) Ὁ ἐξαφανισθεὶς, ἀφανῆς, ἀόρατος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Ὅσο νὰ γυρίσης νὰ τὸν δῆς, ἔγινε ἄφαντος. Μόλις τὸ κατάλαβε πῶς τὸν